

grammatica komt, zoo spoedig mogelijk. Men zou wellicht de doorlopende practijk (niet de afwijkingen daarvan) van het groote *Woordenboek der Nederl. Taal*, of een gedeelte daarvan, tot maatstaf kunnen aannemen. Vgl. aant. 9.

60 Kollewijn in *Taal en Lett.* 1894, herdrukt *Opstellen*³ 75: „ieder zegt: dat heb ik van *hun* (met nadruk . . .). En toch eisen de grammatika's" . . . Dezelfde, z. w. 1895, 23 geeft voor m., vr. en onz., meerv. alleen *hun*, ze op en verklaart 25: „*hen* en in 't vr. mv. *haar* wordt zelden of nooit gehoord, behalve van boeketaal-sprekende mensen". [Vgl. daarmee de waarde, gehecht aan *zullie*, en *hun eigen* voor „zich zelf", en dgl. vormen. Trouwens, dat heele artikel met zijn vervolg is uiterst leerzaam voor de „beschaafde taal"-opvattingen van Kollewijn: men moet daarbij het telkens vermelde „plat tintje" bezien in het licht van de voorafgaande verklaring op blz. 20 onderaan]. *Proeve* 47 net zoo, maar een opmerking vertelt toch, dat men bij sommigen ook wel *hen* [dat. acc.] hoort; de eenige vbb. echter zijn voor acc.: *van hun*, *met hun*. „Holtvast" a.w. 56 als *Proeve* vrijwel. — Tinbergen, *N. Sprkk.*³, als *Proeve* en „Holtvast" ook de „omgangstaal" en „geschreven taal" steeds tendentieus tegenover elkaar stellend, vermeldt (131) *hun* en *haar* voor de laatste. Maar echt zijn alleen *hun*, 'r, d'r (130). — Van Ham en Hofker III 64 leeraart, dat „zonderling genoeg de officieele grammatika tot op de huidige dag" de onderscheiding *hun/hen* onderwijst; maar „de eenige vorm van het A. N. B. is *hun*". [Nu weet men het].

61 Zij stonden in ouden tijd zoo naast elkaar; en zij zouden nu een paar vormen als mij/me; jou/je, sterk en zwak geaccentueerd.

62 Zooals men nog steeds niet *zij*, *wij*, *jij* geheel opoffert aan *ze*, *we*, *je*, en zelfs niet *hij* aan *ie*, enz.; zooals men *mij*, en ook *jou* (hoe beperkt de bruikbaarheid van dit laatste ook is) nog niet missen kan naast *me* en *je*; en *hem* niet geheel vergeten voor 'm, zoo dient men althans den vorm met heldere, volle vocaal ook hier te behouden. Om met nadruk te spreken past *hen* veel beter dan *hun*. Is dit alleen vierde naamval, dan is althans de verdeling goed; want in den derden kan men om den klemtoon beter te doen uitkomen altijd nog de voorzetselomschrijving gebruiken: voor, aan, met *hèn*. Dat deze overwegingen grond hebben, merkt men bij een poging om *je*, *me*, 'm, d'r, m'n, met vollen klemtoon te gebruiken: het gaat niet. En wie heeft nooit ondervonden, dat hij, een brief of gesprek in den *je*-stijl voerend, in verlegenheid kwam, als hij den derden of vierden naamval (of ook het possessief) met nadruk moest gebruiken? Want *jou* (*jouw*) kan in vele